

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 618/2024-6

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] Spolková republika Nemecko, proti postupu Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 0Ntc/20/2023 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

- Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia podaním (ústavnou sťažnosťou) doručeným ústavnému súdu 6. septembra 2024 namieta, že krajský súd v napadnutom konaní nerozhodol bez zbytočných prietrahov.
- Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že predmetom napadnutého konania je uznanie cudzieho rozhodnutia týkajúceho sa sťažovateľa ako občana Slovenskej republiky. Krajský súd vo veci rozhodol rozsudkom 3. októbra 2024. Z odôvodnenia predmetného rozsudku vyplýva, že 3. októbra 2023 bol krajskému súdu doručený sprievodný list vedúceho vrchného štátneho prokurátora v Kleve (Spolková republika Nemecko) s osvedčením v zmysle čl. 4 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásad vzájomného uznávania rozsudkov v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahrňujúce pozbavenie osobnej slobody na účely ich výkonu v Európskej únii, spoločne s rozsudkom Krajského súdu v Kleve č. 110 Ks 8/15 z 2. novembra 2015 právoplatným 10. novembra 2015 na účely rozhodnutia o vykonaní ústavného psychiatrického liečenia, ktoré sťažovateľ vykonáva [REDAKOVANÉ], a o výkone trestu odňatia slobody vo výmere 4 rokov v Slovenskej republike. Rozsudkom krajského súdu bol sťažovateľ uznaný za vinného zo špecifikovaných trestných činov (použitie symbolov protiústavných organizácií, znásilnenie v súbehu s ublížením na zdraví, nedovolené prechovávanie omamných látok, krádež, urážka v súbehu s vyhrázaním, podvod, lúpež, krádež).

3. Krajský súd zabezpečil preklad predložených listín z nemeckého jazyka do jazyka slovenského, zabezpečil správy o trvalom pobyte sťažovateľa, odpis z registra trestov. Následne 21. decembra 2023 predložil kompletný spisový materiál na vyjadrenie prokurátorovi Krajskej prokuratúry v Žiline. Vyjadrenie prokurátora krajskej prokuratúry bolo doručené krajskému súdu 5. januára 2024. Z vyjadrenia vyplýva, že pokiaľ ide o žiadosť nemeckého justičného orgánu o uznanie a vykonanie zvyšku nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 4 rokov, v tejto časti rozsudok krajinského súdu nemožno v Slovenskej republike vykonať pre premlčanie trestu. Bude potrebné získať stanovisko k čiastočnému uznaniu a výkonu (pokračovanie v ústavnej psychiatrickej liečbe) a ďalšie podklady (rozhodnutie o vyhostení, správy o prípadných príbuzenských zväzkoch v Spolkovej republike Nemecko, resp. v Slovenskej republike, okolnosti trvalého pobytu sťažovateľa, resp. jeho prípadného nemeckého občianstva).

4. Krajský súd uvedené informácie žiadal 31. januára 2024 od prokuratúry v Kleve a zároveň informoval sťažovateľa o tomto postupe. Dňa 15. apríla 2024 prokuratúra v Kleve doručila požadované správy, ktoré následne boli preložené do slovenského jazyka k 13. máju 2024.

5. Následne krajský súd 4. júna 2024 požiadal príslušné štátne orgány v Slovenskej republike o prešetrenie rodinných pomerov u rodinných príslušníkov sťažovateľa. Požadované správy boli krajskému súdu doručené 24. a 25. júna 2024. Krajský súd napokon 12. júla 2024 žiadal správu z príslušného matričného úradu, ktorý doručil požadovanú správu 23. júla 2024.

6. Krajský súd opätovne predložil spis krajskej prokuratúre 25. júla 2024 na vyjadrenie. Krajská prokuratúra doručila svoje vyjadrenie 9. augusta 2024.

7. Dňa 2. septembra 2024 krajský súd nariadil pojednávanie na 3. október 2024. Na pojednávaní 3. októbra 2024 krajský súd oboznámil podstatné listiny, ktoré boli zabezpečené, a následne verejne vyhlásil rozsudok, ktorým rozhodol podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) tak, že sa uznáva a vykoná rozsudok Krajinského súdu v Kleve z 2. novembra 2015 právoplatný 10. novembra 2015 v časti, ktorou bolo sťažovateľovi uložené ochranné opatrenie o jeho umiestnení v psychiatrickej nemocnici, na území Slovenskej republiky, sťažovateľ bude pokračovať bez zmeny vo výkone ochranného psychiatrického liečenia ústavnou formou.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Podstatou argumentácie sťažovateľa je námietka, že krajský súd v napadnutom konaní nerozhodol bez zbytočných prietáhov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Keďže sťažovateľ nie je zastúpený advokátom [§ 34 ods. 1 a § 43 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], ústavný súd pred tým, ako sa začal zaoberať podstatou ústavnej sťažnosti, skúmal, do akej miery nedostatok právneho zastúpenia bráni

jej kvázimeritórnemu prejednaníu. Podanie sťažovateľa nespĺňalo náležitosti návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, resp. náležitosti ústavnej sťažnosti, napriek tomu z podania sťažovateľa bola zrejmá kľúčová námietka sťažovateľa (nerozhodnutie všeobecného súdu bez zbytočných prietáhov) a tiež to, postup ktorého orgánu a v akej veci namieta. Uplatnením materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, a tým aj k ochrane práv a slobôd fyzickej osoby, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou jeho rozhodovacej činnosti (k tomu pozri aj II. ÚS 51/2017, II. ÚS 782/2014), ústavný súd, vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, pristúpil k jej predbežnému posúdeniu (m. m. I. ÚS 193/2024), pretože bol schopný posúdiť opodstatnenosť sťažovateľových námietok, a tým aj vyhodnotiť, či je potrebné sťažovateľa vyzvať na odstránenie nedostatkov jeho podania.

10. Podstatou sťažovateľovho podania je námietka, že krajský súd v napadnutom konaní nerozhodol bez zbytočných prietáhov. V kontexte uvedenej námietky ústavný súd pripomína, že v systematike Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) sú celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11. K možnej aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru v prerokúvanej veci ústavný súd poukazuje na to, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o „občianskych právach alebo záväzkoch“, prípadne o „oprávnenosti trestného obvinenia“. Vo všeobecnosti možno uviesť, že pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda *inter alia* ani na vykonávacie konania a mnohé rozhodnutia v nich urobené (podmienečné prepustenie, nariadenie výkonu podmienečne odloženého trestu, zaradenie odsúdeného do určitej kategórie alebo do určitého ústavu, konanie o milosti atď., II. ÚS 633/2017, IV. ÚS 616/2023). Vzhľadom na uvedené v prerokúvanej veci prichádza do úvahy len aplikovanie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

12. Zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáhoch (II. ÚS 92/05). Dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prietáhmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy (I. ÚS 27/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 38/04).

13. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietáhmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00).

14. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podania (ústavnej sťažnosti) sťažovateľa vychádzal zo zistenia, že v uvedenej veci začal krajský súd konať 3. októbra 2023, pričom krajský súd rozhodol rozsudkom 3. októbra 2024, t. j. po uplynutí jedného roka. V rámci tohto obdobia krajský súd priebežne vykonával jednotlivé procesné úkony, pričom v danej veci išlo primárne o právny styk s cudzinou, zaobstarávanie podkladov na rozhodnutie aj od cudzieho justičného orgánu a s tým spojenú potrebu prekladu dokumentov z nemeckého jazyka do slovenského jazyka. Krajskému súdu nemožno vytknúť nečinnosť alebo neefektívny, prípadne nesústredený postup v napadnutom konaní. Obdobie jedného roka do vydania meritórneho rozhodnutia vzhľadom na potrebu vykonania špecifikovaných úkonov nemožno považovať za neprimerané a ústavne neakceptovateľné.

15. Podľa § 15 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. súd vydá rozhodnutie podľa odseku 1 do 90 dní od doručenia osvedčenia a rozhodnutia; do tejto lehoty sa nezapočítava doba, počas ktorej súd zabezpečuje dodatočné informácie od justičného orgánu štátu pôvodu, ktoré sú nevyhnutné na rozhodnutie o uznaní a výkone. Krajský súd síce v uvedenej lehote nerozhodol, avšak je zrejmé, že v danej veci zabezpečoval dodatočné informácie od justičného orgánu štátu pôvodu, ktoré boli nevyhnutné na rozhodnutie, pričom táto doba sa nezapočítava do zákonnej lehoty na rozhodnutie. V danej veci išlo o čiastočné uznanie a výkon rozhodnutia, preto bola potrebná aj predchádzajúca dohoda s justičným orgánom štátu pôvodu (§ 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z.).

16. Z dostupných podkladov teda nemožno uvažovať o možnom porušení základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní. Vzhľadom na uvedený záver bolo bezpredmetné, aby ústavný súd vyzval sťažovateľa na odstránenie väd jeho podania (ústavnej sťažnosti).

17. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu